

CHƯƠNG 11:

Đây cửa phòng Vân Lâu, Hàn Ni rón rén bước vào:

- Khiết ơi, vào đây!

Chú chó nhỏ chạy vào. Mới hai tháng mà nó đã lớn như thổi, Hàn Ni không bế nó trên tay được nữa. Trời mới sáng, các rèm cửa làm gian phòng tối om om. Vân Lâu còn say giấc trên giường. Hàn Ni rón rén tới cạnh, rồi cúi xuống đưa một ngón tay đặt trên môi suyt con chó:

- Suyt. Đừng ồn, đừng phá giấc ngủ của anh Lâu, nghe không?

Chó Khiết gừ gừ trong miệng như trả lời, Hàn Ni nhìn quanh rồi nói:

- Khiết thấy không, anh ấy bê bối thật, hôm qua chị mới dọn dẹp đầu ra đây, bây giờ lại rồi lên thế này, chẳng thức tự tí nào cả.

Gian phòng bê bối thật, vớ và áo lót nằm dưới đất, áo sơ mi quần nằm trên ghế.

Trên bàn giấy, mực, dầu sơn, bút nằm la liệt. Có mấy bức tranh vẽ dở nằm lẩn bên góc tường. Bức họa truyền thần của Hàn Ni nằm yên trên giá có vương vải che bên ngoài. Hàn Ni bước tới, mở ra ngắm. Bức họa sắp hoàn thành. Người con gái trong tranh trông yếu đuối dễ thương và bình yên làm sao. Nàng cúi xuống bảo Khiết:

- Đó Khiết thấy không? Chàng là thiên tài mà, chàng vẽ hay nhất thế giới phải không em?

Nàng bước đến bên bàn, thu dọn lại mọi thứ mà không gây tiếng động nào. Kể như xong, Hàn Ni khẽ liếc về phía giường, chàng vẫn ngủ say, đột nhiên Hàn Ni thấy chó Khiết đang lôi chiếc cà vạt của Vân Lâu chạy khắp phòng. Nàng hoảng hốt, chạy đến:

- Khiết, đừng nghịch như thế!

Chó Khiết tưởng Hàn Ni đùa với nó, nên nó vừa ngoắc đuôi, vừa tránh né, và kêu ăng ăng. Hàn Ni vừa đuổi theo vừa hét:

- Sao nghịch quá vậy? Đưa đây, đưa chị đi, đừng làm bẩn của anh Lâu.

Hàn Ni đã nắm được một đầu cà vạt, nàng giật mạnh, con vật lại chẳng chịu buông, kéo nhì nhằng mãi. Hàn Ni bực không chịu được mà con chó cũng chẳng chịu thua với những tiếng sủa đối kháng. Hàn Ni đành phải dịu ngọt với nó:

- Đừng sủa! Ngoan nào! Hết âm thế này anh Lâu thức thì sao? Nghịch thế!

Vừa năn nỉ, nàng vừa đưa mắt nhìn về phía giường thăm dò, Vân Lâu vẫn ngủ say Hàn Ni mỉm cười nói với chó Khiết:

- Xem kìa, ông ấy ngủ say như chết, ai đến mang đi có lẽ cũng chẳng hay.

Nàng đứng lên, bước đến gần bên giường nhìn gương mặt người yêu trong giấc ngủ. Chàng ngủ có vẻ bình yên quá! Chăn nệm bị đẩy nằm một góc giường. Ông này ngủ thật xấu nét! Hàn Ni tự nhủ. Qua trung thu rồi, gió đêm mát lạnh, Hàn Ni nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên ngực Vân Lâu. Nhưng vừa thực hiện ý định là tay nàng bị giữ chặt. Vân Lâu mở to đôi mắt tỉnh táo ra nhìn nàng với nụ cười trên cợt:

- Em nói ai ngủ say như chết, đến độ người ta khiêng đi lúc nào cũng chẳng hay chứ?

Hàn Ni giựt mình, rồi chột hiểu:

- À Há! Nãy giờ giả vờ ngủ để nghe lén, không biết xấu hổ. Anh đáng ghét thật, thế mà em cứ ngu, sợ làm mất giấc ngủ ngon của anh!

Vân Lâu cười, chàng nắm tay Hàn Ni kéo mạnh vào lòng:

- Người yêu của tôi ơi, dọn dẹp có mệt lắm không?

- Anh thức hồi nào vậy?

- Trước khi em đẩy cửa bước vào.

Hàn Ni trừng mắt:

- Anh khôn lắm, định chọc quê người ta hả?

Vân Lâu tinh nghịch nhìn Hàn Ni:

- Anh nghe tiếng chân em bước tới cửa, anh vội nhắm mắt lại xem em dọn dẹp thế nào. Thú vị thật!

Hàn Ni nhìn người yêu cười e thẹn, Vân Lâu hỏi lại:

- Em mệt chưa?

- Chưa, em phải tập làm việc chứ!

- Để chuẩn bị làm vợ à?

Vân Lâu hỏi khiến Hàn Ni đỏ hồng, nàng trả lời:

- Anh thật bê bối!

Vân Lâu ngồi dậy, nhìn chó Khiết lúng túng với chiếc cà vạt quấn quanh người chàng không nhìn cười được:

- Xem con chó con của em làm gì kìa!

- Trời ơi, hư thật!

Hàn Ni đuổi tới, giật lấy chiếc cà vạt, nhưng chiếc cà vạt đã rách. Nàng hỏi tiếc đứng yên, Vân Lâu bảo người yêu:

- Em làm gì thế? Có vậy mà cũng tiếc nữa à?

- Không, em đang nghĩ đến chuyện xuống phố để mua quà cho anh đây.

Vân Lâu yên lặng, một lúc hỏi:

- Đã bao lâu rồi em chưa đi phố hả Ni?

- Hơn một năm. Lần sau cùng khi em ra phố em nhìn thấy người ta qua lại, xe cộ nhộn nhịp tới lui, thế là đầu óc em choáng váng, ngất xỉu luôn. Đến khi tỉnh lại mới thấy mình nằm trong bệnh viện, nằm hơn một tuần mới được ra đó. Và kể từ hôm ấy, mẹ không cho em ra phố nữa.

Vân Lâu yên lặng, một lúc chàng quyết định:

- Để hôm nào anh đưa em đi một vòng nhé?

Hàn Ni mừng rỡ:

- Thật hở? Anh đừng dối em nhé?

Vân Lâu thay áo:

- Thật mà. Riêng ngày hôm nay thì đừng đợi anh. Bữa nay anh học suốt ngày, chiều lại có việc có lẽ khuya anh mới về được.

- Anh về dùng cơm tối không?

- Không.

Hàn Ni thất vọng, ngẩng đôi mắt ngây thơ lên:

- Anh làm cách nào về dùng cơm tối đi, em chờ.

Vân Lâu nâng cằm người yêu lên:

- Đừng em, anh không về được mà, em đợi làm gì? Lo ngủ sớm đi, giấc ngủ đối với em rất quan trọng.

Hàn Ni buồn buồn:

- Anh đi đâu?

- Anh có hẹn với một người bạn đến thăm thầy.

- Bộ quan trọng lắm sao? Không đi không được à?

- Ừ.

Hàn Ni cúi đầu, nàng hất lọn tóc lòa xòa ra sau, cố gắng cười một cách can đảm:

- Thôi được, anh cứ đi đi, đừng lo, em đã có con Khiết đây làm bạn rồi.

Vân Lâu mỉm cười, sự vui vẻ rất ư là kịch tính của Hàn Ni làm cho chàng thấy thương nàng, nhưng việc tối nay không thể bỏ được, chàng vượt nhẹ má người yêu:

- Vậy thì nghe lời anh ngủ sớm nhé, anh về mà thấy em chưa ngủ, anh giận cho xem.

Hàn Ni lo lắng:

- Anh đi đến mấy giờ mới về? Có định đi luôn không? Em đeo theo anh hoài, chắc anh chán em lắm phải không?

- Đừng nói bậy! Thôi để anh đi học, chín giờ rồi, trễ bây giờ!

Hàn Ni đưa chú chó xuống lầu:

- Để em làm cơm cho anh ăn sáng nhé.

- Thôi không kịp đâu.

- Được, em bảo cô Lan làm cho anh hai quả ốp la nhé?

Vân Lâu chịu trận, lắc đầu. Nhìn dáng Hàn Ni hấp tấp xuống bếp, chàng thở dài. Hàn Ni! Hàn Ni! Anh mong rằng em khỏe mạnh, để đời sống được hạnh phúc hơn.

Dùng điếm tâm xong, Vân Lâu đến trường. Lúc gần đây, chàng đã mua xe hai bánh loại 90 phân khối để đi học. Hàn Ni đứng tựa cửa nhìn theo lo lắng:

- Chạy cẩn thận, đừng chạy nhanh quá, nhé anh!

Xe và người đã khuất ngoài ngõ, Hàn Ni mới chịu khép cổng đi vào. Một nỗi cô đơn lạnh lùng làm nàng ngẩng đầu lên nhìn trời. Trời xanh tuyệt đẹp, một vài đám mây trắng bồng bồng trôi. Bây giờ là mùa thu nhưng cái lạnh nhẹ thoáng qua Trời nắng tốt, trong vườn những khóm hoa cúc bắt đầu đơm bông. Hàn Ni thả bộ trong vườn, hai chậu cúc đỏ của Vân Lâu đã hé nụ.

Những chậu cúc mà Vân Lâu đã đặt cho một cái tên khác là “Sao đây trời”. Sao đây trời! Cái tên nghe thật tuyệt, thật ý nghĩa. Hàn Ni thấy tất cả những gì có liên quan đến Vân Lâu đều hấp dẫn nàng hết. Đến trước cửa phòng khách, Hàn Ni do dự rồi lại quay ra, đến bên bờ hồ sen, mùa nở hoa đã qua, những đóa hoa cuối cùng bị trận mưa hôm trước làm xơ xác. Hai cánh còn lại trên cành tái nhạt, mất đi vẻ mơn mớn hôm nào.

Hàn Ni ngồi xuống bờ hồ, ngắm cảnh mà nhớ đến những câu thơ trong Hồng Lô Mộng. Đại Ngọc yêu thơ của Lý Nghĩa Sơn.

”Lưu đắc tàn hà thích vũ thanh

(Cánh sen tàn ở lại nghe tiếng mưa rơi).”

Rồi nàng nghĩ đến quyển thơ “Nạp Lan” trong phòng Vân Lâu:

”Gió mưa nát cánh hoa tàn

Sen kia vẫn nở trong ngàn bùn hôi

Xin người giữ lấy hoa trôi

Tiếc thương một chút mắt môi ngày nào”

Hàn Ni chột rùng mình, ngẩng mặt lên, nàng không khỏi âu lo cho phận hoa. Ngồi thật lâu, mãi đến lúc chú chó Khiết từ phòng khách chạy ra, đến bên nàng kêu gâu gâu, Hàn Ni mới lấy lại được nụ cười. Mân mê ngắm lông trắng, mềm trên đầu con vật, Hàn Ni nói như tự hỏi lòng:

- Mà cũng nhớ chàng nữa à? Chàng mới đi mà nhớ cái gì? Sao lạ thế này? Phải làm sao đây?

Chú chó lại gâu gâu như để trả lời. Hàn Ni cười, đứng dậy vươn vai, nàng cảm thấy mệt mỏi lạ. Bỏ vào nhà, qua phòng khách, lúc đi ngang qua phòng Vân Lâu, nàng ngần ngừ đứng lại một lúc rồi bỏ đi luôn.

Ngang qua phòng cha mẹ, vừa định gõ cửa, Hàn Ni chột nghe có tiếng người cãi vã bên trong vọng ra. Tiếng cha nói:

- Em làm gì mà lớn tiếng vậy? Không sợ Hàn Ni nó nghe à?

Có chuyện gì mà phải dẩu diếm thế này? Hàn Ni chùn chân lại, đứng yên nghe. Tiếng mẹ trả lời:

- Em mới thấy nó ở ngoài vườn hoa, làm gì nó nghe thấy được. Tại sao anh chẳng chịu nghĩ lại xem, bây giờ phải tính sao đây?

- Tính sao bây giờ, anh làm sao biết được.

- Nhưng cha mẹ Vân Lâu đang trách móc chúng ta đây này. Anh xem xem, câu nào cũng đầy vẻ hằn học trách móc. Em đã bảo đừng để nó ở đây mà anh không nghe, tính tình của anh Mẫn ai lại không biết. Nay anh nghe câu này: “Tại sao anh chị biết con gái mình như vậy mà vẫn để thằng Lâu nhà tôi gần gũi nó chứ?”

Tiếng cha thở dài:

- Anh ấy lúc nào cũng thế, có lẽ tôi phải đi một chuyến Hương Cảng mới xong.

- Anh đến Hương Cảng cũng vô ích. Họ đã giận mình rồi, chi bằng... tốt nhất là... là để thằng Lâu nó...

- Làm thế sao được? Em phải bình tĩnh quýnh quáng lên chỉ thiết cho con.

- Vậy thì em phải làm sao bây giờ?

- Để tính lại xem, bây giờ anh phải đến sở.

Tiếng chân của cha bước dần về phía cửa. Những lời nói của cha với mẹ như những phát búa đập vào đầu làm Hàn Ni choáng váng quên cả lánh mặt. Chuyện gì mà cò liên hệ đến Vân Lâu và nàng? Cha mẹ chàng đã phản đối cuộc tình của ta và chàng không muốn ta gần chàng? Giòng máu trong tim nàng như ngừng lại.

Cửa mở, ông Dương bước ra, nhìn thấy con, ông hoảng hốt:

- Hàn Ni!

Bà Dương nghe tiếng chạy ra:

- Hàn Ni! Con ở đây làm gì thế?

- Con đã nghe hết rồi. Hàn Ni đưa mắt buồn nhìn mẹ cha. Con nghe cha mẹ nhắc đến tên con và anh Lâu, cha mẹ cãi nhau vì con à?

Bà Dương bình tĩnh:

- Đâu có, cha mẹ nói chuyện chứ đâu có cãi nhau?

- Thế cha mẹ nói gì thế? Con đã làm cha mẹ buồn à?

- Không, không có gì đâu con. Mẹ chỉ hỏi cha về việc sang Hương Cảng chứ chẳng có liên quan gì đến con cả.

- Không, không phải thế. Hàn Ni hiểu, nhất định cuộc đời vừa rồi có liên hệ đến cả hai người. Nhìn mẹ bối rối lấp liếm, Hàn Ni không buồn hỏi thêm, ngoắc chú chó con trở về phòng với tâm trạng ngổn ngang. Không có chuyện gì thế tại sao cha mẹ lại có vẻ căng thẳng thế? Ôm chú chó vào lòng, Hàn Ni nói:

- Cha mẹ đang dẫu chị, phải không Khiết? Để anh Lâu về chị hỏi sẽ biết ngay.

Suốt ngày, Hàn Ni trông ngóng, mỗi lần có tiếng chuông reo là Hàn Ni lại tưởng Vân Lâu trở về. Sự trở về đột ngột của chàng sẽ khiến nàng sung sướng xiết bao. Nhưng hoài vọng đó thật vô ích.

Cơm tối vừa xong nàng dạo một bản nhạc. Không có Vân Lâu thưởng thức nên ngón đàn cũng rã rời. Nỗi buồn len qua tim, Hàn Ni thấy nhớ Vân Lâu lạ. Bản nhạc nửa chừng, đứt ngang. Đập nắp đàn lại nàng lười biếng ngồi nơi ghế nệm với chó Khiết. Bà Dương lo lắng:

- Hôm nay con làm sao thế?

- Không có chi cả mẹ ạ.

Bà Dương nhìn khuôn mặt bình thản của con bà lo lắng, bà biết con bà không thật sự bình thản đâu. Lật tờ báo ra xem mà tâm trí bà vẫn nghĩ đến Hàn Ni. Ái tình là một sự kiện lạ lùng, làm người vui sống, mà cũng làm người ta phiền muộn, tuyệt vọng khôn cùng. Hàn Ni rồi sẽ ra sao?

Chín giờ tối, chuông điện thoại reo vang, Hàn Ni ngồi bật dậy, chạy nhanh tới. Đúng là Vân Lâu bên kia đầu dây:

- Hàn Ni đấy à?

- Vâng, em đây.

- Tại sao em chưa đi ngủ đi?

- Em sắp đi ngủ đây mà.

- Vậy thì được. Anh về phải thấy em ngủ mới được đó nghe.

Hàn Ni lo lắng:

- Bao giờ anh về?
- Một chút nữa, nhưng em phải đi ngủ nhé.
- Vâng.
- Suốt ngày nay em làm gì?
- Nghĩ tới anh.

Giọng Vân Lâu đầy trách móc:

- Ngu thật! Thôi ngủ đi nhé!
- Vâng.
- Ngủ ngon nhé.
- Vâng.

Hàn Ni bịn rịn bên máy, đến lúc nghe tiếng máy cúp nàg mới chậm rãi đặt ống nghe xuống. Tựa lưng vào bàn, những lời nói của chàng vẫn còn vang bên tai. Trở về phòng ngủ, ngắm Vân Lâu trong bức ảnh trên đầu giường, nàng gọi:

- Anh Lâu, anh ở đây làm gì? Tại sao không trở về? Anh chán em rồi ư? Phải không?

Cầm bức ảnh lên, áp vào ngực, nhắm mắt lại nàng thì thầm:

- Anh Lâu, anh phải yêu em nhiều hơn nữa, vì em... yêu anh quá.